

AMICO
by Nanmeebooks

Novel

NICK and CHARLIE

นิคกับชาร์ลี

MUSIC

นวนิยายในชุด
“Heartstopper
หยุดหัวใจไว้ที่นาย”

ALICE OSEMAN

เขียน

วลัยลักษณ์ จิตตะยโสธร แปล

ถึงห่างไกลหัวใจยังเป็นเธอ

NICK and CHARLIE

หนีไปกับชาร์ลี

นวนิยายขนาดสั้นในชุดเดียวกันกับกราฟิกโนเวล

HEARTSTOPPER หยุดหัวใจไว้ที่นาย

ALICE OSEMAN

เขียน

วลัยลักษณ์ จิตตะยโสธร แปล

AMiCO
by Nanmeebooks

Nick and Charlie

หนีไปกับชาร์ลี

ดิวอี้

คำนำ

การรักษาความสัมพันธ์โดยเฉพาะเมื่อตัวอยู่ห่างไกลกัน
เป็นเรื่องยากเสมอ

นิคและชาร์ลี คู่รักสุดเพอร์เฟกต์ก็เผชิญกับปัญหานี้

นิคกำลังไปเรียนต่อระดับมหาวิทยาลัย...พบเจอสังคมใหม่
ผู้คนใหม่ ได้ทำอะไรตามใจ ส่วนชาร์ลียังคงเป็นนักเรียนชั้นปี
สุดท้ายที่ทรูแฮม จากที่เคยนั่งข้างกันในคาบโฮมรูม กินมือกกลางวัน
ด้วยกัน กลับบ้านพร้อมกัน แม้กระทั่งค้างคืนที่บ้านฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง
ในคืนวันไปโรงเรียน...ต่อจากนี้จะไม่มียีกแล้ว นั่นทำให้ชาร์ลียังกังวล
ว่าเรื่องราวของเขากับนิคจะเป็นอย่างไร ระยะห่างที่เพิ่มขึ้นจะทำให้
ความสัมพันธ์แน่นแฟ้นหรือขาดสะบั้นกันแน่

รวมเอาใจช่วยและก้าวผ่านอุปสรรคไปพร้อม "นิคกับชาร์ลี"
เรื่องราวภาคต่อสุดพิเศษของ Heartstopper ซึ่งจะทำให้ผู้อ่าน
ที่รักเข้าใจ เติบโต และทะนุถนอมช่วงเวลาที่ได้ใช้ร่วมกับผู้คนที่
ห่วงใย แม้ช่วงเวลานั้นจะแสนสั้นเหลือเกิน

สำนักพิมพ์ Amico

หนังสือโดย อลิซ โอสแมน

Solitaire

Radio Silence

I Was Born for This

Loveless

นวนิยายสั้นโดย อลิซ โอสแมน

Nick and Charlie นิกกับชาร์ลี

This Winter ฤดูหนาวนี้เรามีเรา

กราฟิกโนเวลโดย อลิซ โอสแมน

Heartstopper หยุดหัวใจไว้ที่นาย เล่ม 1

Heartstopper หยุดหัวใจไว้ที่นาย เล่ม 2

Heartstopper หยุดหัวใจไว้ที่นาย เล่ม 3

Heartstopper หยุดหัวใจไว้ที่นาย เล่ม 4

Heartstopper หยุดหัวใจไว้ที่นาย เล่ม 5

"นั่นซี ไม่ได้รู้จักจักจี้เลยสักนิด" อลิซาเบทเอ่ย
กลัวหัวเราะ "โอ้ เจน ระวังตัวให้ดีเถอะ"
"ลิซซีน้องรัก คงไม่คิดว่าพี่ไม่ประสีประสา
เสียจนน่าปริวิตกกระมัง"
"ฉันว่าน่ากลัวพี่จะผูกใจเขาให้รักชอบพี่เช่นที่เป็นมานะซี"

สาวทรงเสน่ห์, เจน ออสติน

หนึ่ง

ชาว์ลี

ในฐานะประธานนักเรียนโรงเรียนมัธยมชายทรูแฮมมมี
วีรกรรมเยอะพอตัว ผมเคยเมาไวน์ในคืนสานสัมพันธ์ผู้ปกครอง
เคยได้ถ่ายรูปพร้อมกับนายกเทศมนตรีสามครั้ง แถมยังเผลอทำ
เด็กเกรดเจ็ดคนหนึ่งร้องไห้มาแล้วครั้งหนึ่ง

แต่ไม่มีครั้งไหนจะร้ายแรงเท่าการต้องไปห้ามเด็กเกรดสิบสาม
ทั้งชั้นปีไม่ให้สังสรรค์สุดเหวี่ยงในวันสุดท้ายของชีวิตมัธยม ซึ่งเป็น
สิ่งที่ครูแชนนอน ผู้อำนวยการโรงเรียนของเราพยายามบังคับให้ทำ
ในตอนนี้อรอก

คุณควรรู้ไว้หน่อยว่านิค เนลสัน แฟนหนุ่มของผมที่คบกันมา

สองปีเป็นหนึ่งในเด็กเกรดสิบสามพวกนั้นด้วย

"ทำให้ครูได้หรือเปล่า" ผอ.แซนนอนโน้มตัวฟังโตะในห้องนั่งเล่นรวม ที่ที่ผมควรอ่านหนังสือเตรียมสอบ แต่ความจริงแล้วกลับกำลังนั่งดูคอนเสิร์ตของแม็ก เดอมาร์โกในมือถืออยู่ "มันเริ่มเลยเถิดไปหน่อยแล้ว และครูคิดว่าหนุ่ม ๆ พวกนั้นคงฟังเธอมากกว่าครู เข้าใจใช่ไหม"

"เอ็ม..." ผมหวัดสายตาไปยังเทา ซู เพื่อนของผมซึ่งกำลังนั่งเคียงซ็อกโกแลตยี่ห้อกาแล็กซีมินสเตอร์ลส์อยู่ข้าง ๆ เขาเลิกคิ้วตอบเหมือนจะบอกว่า "เกิดเป็นนายก็หนักหน่อยนะ"

ผมไม่ยอมรับปากเลยสักนิด

พวกเด็กเกรดสิบสามเลือกซีรีส์*ไฮสคูลมิวสิกัล มือถือไม้คั้วหัวใจปิ้งรัก* เป็นธีมสำหรับวันสุดท้ายในรั้วโรงเรียนของพวกเขา มีการแขวนป้าย "มัธยมอีสต์ไฮ" ขนาดเบ้อเร่อทับป้ายโรงเรียนทรูแฮมที่หน้าประตูโรงเรียน ทั้งยังเปิดเพลงซาวด์แทร็กจากคอมพิวเตอร์ในห้องเรียน ดังนั้นไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนในโรงเรียนก็จะได้ยินเพลงเรื่อง*ไฮสคูลมิวสิกัล* ลอยเข้าหู แต่หาดันตอของเสียงไม่ได้แน่ชัด พวกเขายังร่วมกันแสดงแฟลชม็อบเพลง *What Time Is It* บริเวณสนามฟุตบอลในช่วงพัก แถมยังพร้อมใจกันสวมชุดนักกีฬาบาสเกตบอลสีแดงไม่กี่ชุดเชียร์ลีดเดอร์มาโรงเรียนอีกด้วย น่าเสียดายที่นิกเลือกใส่ชุดบาสเกตบอล

สิ่งที่ไปสุดกว่าคือเรื่องไฮสคูลมิวสิกส์ คือ พวกเขาเอาลังกระดาษมาต่อเป็นป้อมปราการรอบสนามเทนนิส แล้วอย่างบาร์บิควินกันนั้นนั่นละสิ

"ครูแค่อยากให้เลิกลังบาร์บิคว" ผอ.แซนนอนกล่าว เห็นชัดว่าเขาจับความรู้สึกได้ว่าผมลำบากใจแค่ไหนที่ต้องเดินเข้าไปในปราการลังกระดาษซึ่งมีคนอายุมากกว่าผมร้อยห้าสิบคนเพื่อบอกให้พวกเขาเลิกมีความสุขเสีย "เข้าใจใช่ไหม เป็นเรื่องสุขภาพและความปลอดภัยนะ ถ้ามีใครถูกไฟลวกขึ้นมา ครูนี่แหละที่ต้องออกหน้ารับมือกับผู้ปกครองที่เกรี้ยวกราด"

เขาหัวเราะหะๆ ผอ.แซนนอนเชื่อมั่นในตัวผมเต็มที่ตลอดหลายเดือนที่ผ่านมาที่ผมดำรงตำแหน่งประธานนักเรียน ซึ่งตกลงดีเพราะผมแทบไม่เคยทำอะไรก็ตามที่เขาขอร้องสักเรื่อง

จึงเป็นพันธมิตรกับครูรวมถึงเพื่อนนักเรียน และจงอย่าสร้างศัตรูหรือมีมิตรมากเกินไป

นั่นเป็นคำแนะนำสำหรับการเอาชีวิตรอดในโรงเรียนของผม

"ครับ ได้สิครับ ไม่มีปัญหา" ผมบอก

"เธอนี่เป็นเทวดามาโปรดจริงๆ" ผอ. ชื่นว้มาทางผมขณะเดินจากไป "อย่าหักโหมอ่านหนังสือเตรียมสอบเกินไปล่ะ!"

เทามองหน้าผม ยังคงยัดซ็อกโกแลตเข้าปากอยู่ "นายคงไม่คิดจะมีเรื่องกับพวกเกรดสิบสามหรอใช่ไหม"

ผมหัวเราะ "มายละ ฉันแค่จะไปดูว่าพวกเขาทำอะไรกันอยู่ แล้วบอกให้คอยระวัง ผอ.แซนนอนนะ"

อเล็ค ลาสต์ เพื่อนอีกคนของผมเงยหน้ามองจากอีกฟากโตะเขานั่งทำรหัสสีใสโน้ตสำหรับอ่านทวนก่อนสอบวิชาคณิตศาสตร์ตลอดชั่วโมงที่ผ่านมา "เอาเบอร์เกอร์มาให้ฉันสักชิ้นได้รึเปล่า"

ผมลุกขึ้นจากเก้าอี้แล้วสวมเสื้อตัวนอก "ถ้ายังเหลือนะ"

พวกเด็กเกรดสิบสองคนอื่นลาหยุดไปอ่านหนังสือเตรียมสอบกันหมดแล้ว เหตุผลเดียวที่ผมอยู่ที่นี้เพราะผมอ่านทวนที่โรงเรียนได้ดีกว่าที่บ้าน เทากับอเล็คเองก็คิดเหมือนกัน อันที่จริง ไม่มีใครในกลุ่มพวกเราอยากมาโรงเรียนหรอก วันนี้เป็นวันที่ร้อนที่สุดในรอบปี ผมน่าจะอยากล้มตัวลงนอนที่ไชนส์แห่งโดยมีถุงน้ำแข็งวางแหมะอยู่บนหัวมากกว่า

นึกกับผมวางแผนสำหรับสุดสัปดาห์นี้ไว้แล้ว เขาเรียนจบมัธยม ส่วนผมก็อยากมีเวลาพักผ่อนจากการเตรียมสอบสักหน่อยในช่วงสุดสัปดาห์ วันนี้เป็นวันพฤหัสบดี คืนนี้ผมจะไปนอนค้างที่บ้านเขา แล้วคืนพรุ่งนี้เราจะไปงานปาร์ตี้ที่แฮร์รีจัดให้ทุกคนในชั้นซิกซ์ฟอร์ม วันเสาร์เราจะไปชายหาดกัน ส่วนวันอาทิตย์ไปลอนดอน

อย่างกับว่าเราไม่ได้อยู่ด้วยกันทุกสุดสัปดาห์นั่นแหละ

อย่างกับว่าเราไม่ได้เจอกันทุกวัน

ถ้าเมื่อสามปีก่อน คุณมาบอกว่าตัวผมตอนอายุสิบเจ็ดจะ
คบกับแพนมาได้สองปีแล้วละก็ ผมคงระเบิดหัวเราะใส่หน้าคุณแน่

"ชาร์ลี สปริง!"

ทันทีที่ก้าวผ่านทางเข้าปราการลงกระดาศที่มีป้ายเขียน
ว่า "แมวป่า" แฮร์รี กรีนก็เดินมาหาผม ทางสองแขนออกกว้าง
เขาสวมชุดเชียร์ลีดเดอร์เรื่อง*ไฮสคูลมิวสิกัล*สำหรับเด็กอายุสิบสอง
ทั้งยังเปิดต้นขามากเสียจนไม่เหมาะจะใส่มาโรงเรียนสักเท่าไร

ป้อมปราการมีขนาดใหญ่มหึมา กินพื้นที่สนามเทนนิสถึง
สองสนาม พวกเขาขโมยโต๊ะอย่างน้อยสิบตัวมาจากห้องเรียน
หลายห้อง แล้วตั้งชุดเตาบาร์บีคิวเต็มรูปแบบอยู่ระหว่างสองสนาม
มีบางคนกำลังแจกจ่ายเบอร์เกอร์กับขนมปัง ขณะที่เพลงของ
*แวมไพร์วิกเอนด์*ดังมาจากลำโพงบลูทูธที่มุนหนึ่ง

เด็กเกรดสิบสามเกือบทุกคนอยู่ที่นี้ เป็นชั้นปีที่มียานเด็ก
มหาศาลเมื่อเทียบกับชั้นปีอื่นในโรงเรียน เพราะสาว ๆ จากโรงเรียน
อีกลหลายคนในชั้นปีนั้นย้ายมาเรียนที่ทรูแสมหลังเกิดไฟไหม้
ครั้งใหญ่ที่นั่นและอาคารบางหลังพังเสียหาย เรื่องมันยาวนะ

แฮร์รีวางมือลงบนสะโพกตัวเองและฉีกยิ้มให้ผม "คิดว่าไง"

แฮร์รี กรีนเป็นผู้ชายค่อนข้างเตี้ย ผมซีได้เด๋ น่าจะเป็นคน
ที่มีชื่อเสียงฉาวโฉ่ที่สุดในโรงเรียนละมั้ง ส่วนหนึ่งเพราะเขาจัดปาร์ตี้
บ่อยมาก และส่วนหนึ่งเพราะเขาไม่เคย ไม่เคยหุบปากเลยสักครั้ง

ผมเลิกคิว "เรื่องป้อมหรือซาอ้อนนายละ"

"ทั้งคู่เลยพวก"

"เยี่ยมทั้งคู่" ผมตอบหน้าตาย "เก่งมาก ทำต่อไปละ"

แฮร์รีก้าวขาไปด้านหนึ่งแล้วย่อเข่าลง "คิดถูกจริงๆ ที่ใส่กระโปรง ฉันน่าจะใส่บอยกว่านี้นะ"

"แหงละ"

แฮร์รีเคยเป็นคนเล็งเครื่องเอาจริงๆ เขาเป็นหนึ่งในพวกเด็กโตกว่าที่ทำชีวิตผมปั่นป่วนที่ผมเด็กกว่านี้และเป็นเกย์อย่างเปิดเผยเพียงคนเดียวในโรงเรียน แต่ขอบคุณสวรรค์ที่เมื่อเวลาผ่านไป เขาก็เลิกหุตามีดิบอดแล้วตระหนักว่าการมีอคติต่อคนรักเพศเดียวกันไม่ใช่เรื่องเจ๋งอะไรเลย แต่ผมยังไม่ให้อภัยเขาหรอกนะ นึกกับผมยังคิดว่าเขาหัวสูงสุดๆ อยู่ดี

เขายังคงย่อเข่าตอนเอ่ยถาม "ผอ.แซนนอนส่งนายมาขัดขวางความสุขของพวกเราละสิทำ"

"ตามหลักแล้วก็ใช่"

"จะทำนั่นรีเปล่า"

"ไม่ละ"

แฮร์รีพยักหน้า "นายไปได้ไกลแน่ เจ้าหนู อนาคตสดใสแห่งๆ"

ปกติแล้วนิกเด่นสะดุดตาท่ามกลางฝูงชน แต่วันนี้เกือบ

ทุกคนสวมชุดสีแดงเหมือนกันหมด มีเพียงไม่กี่คนหรอกที่แสดงออกชัดว่าไม่แยแสกับเรื่องนี้สักนิด หนึ่งในนั้นคือทอริ พี่สาวของผมผู้สวมเครื่องแบบโรงเรียนทรวุฒิสมาสีดำนั่งอยู่ที่มุมหนึ่งบนพื้นลาดยางสีฟ้าและกำลังคุยกับริตา เพื่อนของเธออยู่ แต่นอกจากเธอกับนักเรียนอีกไม่กี่คนแล้ว คนอื่นๆ ต่างหลอมรวมกันเป็นคลื่นมวลชนสีแดง

"นิกอยู่นั่นนะ"

ผมหันกลับไปมองแฮร์รี เขาชี้ไปทางมุมซ้ายไกลๆ แล้วฉีกยิ้มให้ผม จากนั้นก็เริ่มฮัมเพลง *We're All in This Together* ผมเดินตามเขาไป

"นิก พวก!" แฮร์รีตะโกนแข่งกับกลุ่มเด็กเกรดสิบสามซึ่งกำลังถ่ายรูปกันอยู่ ในมือทุกคนถืออาหารกับแก้วเครื่องดื่มพลาสติกสีแดง

นิกยืนอยู่ตรงนั้นนั่นเอง

เขาหมุนตัวออกจากเพื่อนกลุ่มเล็กๆ สีหน้าหงุดหงิดเล็กน้อย คล้ายไม่แน่ใจว่าหูของเขาแว่วเสียงแฮร์รีไปเองหรือเปล่า

ผมคบกับนิก เนลสันมาตั้งแต่ผมอายุสิบสี่ เขาชอบรักบี้กับฟอรัลลา 1 รักสัตว์ (โดยเฉพาะพวกสุนัข) ชื่นชอบจักรวาลมาร์เวล ชอบเสียงปากกาเมจิกลากผ่านกระดาษ สายฝน การวาดรูปบนรองเท้า ดิสนีย์แลนด์ และสโตร์มินิมอล อีกอย่าง เขาชอบผม

ด้วยนะ

เรามีผมสีบลอนด์เข้ม ดวงตาสีน้ำตาล ตัวสูงกว่าผมสองนิ้ว ถ้าคุณสนใจเรื่องอะไรพรรคนี้น่ะนะ ผมคิดว่าเขาหล่อมากเลยละ แต่นั่นอาจเป็นความเห็นของผมคนเดียวก็ได้

ทันทีที่มองเห็นพวกเรา เขารีบโบกมือให้อย่างกระตือรือร้น เมื่อเราเดินไปถึงเขา เขาก็มองมาที่ผมแล้วพูดว่า "เป็นไงบ้าง"

ชุดในธีมเรื่อง*ไฮสคูลมิวสิกัล*ของนิกประกอบด้วยกางเกง- กิฬาสั้นสีแดงสดกับเสื้อกล้ามสีแดง เขากลับรูปแมวป่าซึ่งวาดได้แย่มากๆ ที่ด้านหลังของเสื้อ ให้พูดตามตรง ชุดของเขาดูไม่ได้เอาเสียเลย

"นายไม่ตอบข้อความฉัน" ผมบอก

เขาจิบน้ำ "ก็ฉันมันแต่คิดเรื่องที่กำลังทำอยู่นี่นา"

จากนั้นเขาก็หยิบกล้องถ่ายรูปแบบใช้แล้วทิ้งออกมา และก่อนที่ผมจะเหยย้มหรือทำตัวให้พอดูได้ เขาก็กดถ่ายรูปผมเสียแล้ว ผมยกมือขึ้นบังหน้ากล้องเข้าไปไม่กี่วินาทีเท่านั้น "นิก!"

เขาหัวเราะเสียงดังลั่น ก่อนจะกรอฟิล์มแล้วเก็บกล้องใส่กระเป๋า "ได้รูปเพิ่มในคอลเล็กชันชาร์ลีหน้าเต่ออีกหนึ่ง"

"ให้ตายเถอะ"

แฮร์รีปลีกตัวไปคุยกับกลุ่มอื่นแล้ว นิกจึงเขยิบเข้ามาใกล้ขึ้นอีกเล็กน้อย มือของเราสัมผัสกันโดยอัตโนมัติ มือของเขาเคาะมือ

ของผมรากับเรากำลังเล่นตบแปะ "นายจะเตร็ดเตร่อยู่แถวนี้
สักแป๊บไหม หรือจะไปอ่านหนังสือเตรียมสอบ"

ผมเหลือบมองไปรอบ ๆ "อย่าเรียกว่าเตรียมสอบเลย
คุณเฮอร์ตแม็ก เดอมาร์โกอยู่นะ"

"อา นันสินะ"

เรายืนอยู่ข้างกันครู่หนึ่ง มือแตะกันไว้ จากนั้นนิกก็ยกมือขึ้น
จัดทรงผมให้ผมนิดหน่อย วินาทีนั้นเองที่ผมตระหนักว่านี่คือ
วันสุดท้ายที่เราจะได้อยู่โรงเรียนเดียวกัน ระยะเวลาหกปีที่ได้อยู่
สถานที่เดิมทุกวันสิ้นสุดลงแล้ว สองปีที่เราเป็นแฟนกันในโรงเรียน
สองปีที่ได้นั่งกินม็อกกลางวันด้วยกัน นั่งข้างกันในห้องโฮมรูม หลบ
มาอยู่ในห้องดนตรี ห้องคอมพิวเตอร์ ห้องเปลี่ยนชุดพละ สองปีที่ได้
กลับบ้านพร้อมกัน ถ้าวันไหนแดดออกก็เดินกลับด้วยกันหรือถ้า
อากาศเย็นก็นั่งรถบัส นิกจะวาดรูปหน้าแบบต่างๆ บนกระจกที่มี
ไอน้ำเกาะ ส่วนผมหลับปุ๋ยซบไหล่เขา จะไม่มีสิ่งเหล่านี้อีกต่อไป
แล้ว

ปกติแล้วเราคุยเรื่องแบบนี้กันเสมอ เรื่องที่ทำให้เรารู้สึกเศร้า
รำคาญใจ หรือหงุดหงิด แต่ช่วงนี้นิกตื่นเต้นกับการไปมหาวิทยาลัย
สุดๆ ผมเลยไม่อยากบ่นหรือทำให้เขารู้สึกแย่ เพราะในชีวิตนี้ผม
ทำตัวแบบนี้มามากเกินไปแล้ว ให้ตายเถอะ ผมก็แค่...ผมคือคน
ที่ถูกกังไ้ข้างหลัง ซึ่งรู้สึกแย่เอามาก ๆ เลยละ

เราเงยหน้าขึ้นเมื่อได้ยินเสียง "คลิก" เบา ๆ ตามด้วยเสียงหัวเราะลั่น หันไปก็เห็นแฮร์รี่มึนน้อยมึนใหญ่ถือกล้องของนิคหันมาทางเรา "หวานเลียนจนเบาหวานขึ้นตาแล้วโว้ย ไม่อยากเชื่อว่าฉันต้องหาทางไปเป็นก้างขวางคอคู่อื่นในมหา'ลัยแทนพวกนาย"

นิคคว้ากล้องกลับมา "นี่นายแอบล้วงกระเป๋าคันนั้นหรือ"

แฮร์รี่ขีปนตาและหัวเราะใส่เขา ก่อนจะเตร็ดเตร่ออกไปอีกครั้ง นิคส่ายหน้า กรอฟิล์มกลับ "ทำตัวน่าหงุดหงิดเป็นบ้า"

"นายไปได้กล้องมาจากไหนนะ"

"ซื้อมาสิ ถ้ามีรูปถ่ายติดผนังห้องที่มหา'ลัย คงจะดีกว่ามีแค่รูปเหี้ยๆ ในโทรศัพท์ละนะ"

ผมคว้ากล้องจากมือเขาแล้วกดถ่ายรูปเขา

"เฮ้!" เขาฉกกล้องคืนพลางยิ้มแฉ่ง "ฉันไม่อยากได้แต่รูปตัวเองหรอกนะ เดี๋ยวคนเขาหาว่าฉันหลงตัวเองตายพอดี"

ผมเองก็ยิ้ม "งั้นฉันขอรูปนั้นแล้วกัน"

นิคโอบกอดผมไว้ "เออละ เราต้องมีรูปคู่สักรูปที่เราสองคนดูโคตรจะปกติบ้างนะ" เขายกกล้องขึ้นเปื้องหน้า หันเลนส์มาทางพวกเรา ผมจึงพูดว่า "เอาจริง เราเคยดูปกติซะที่ไหน" นิคหัวเราะขณะที่ผมจัดทรงผมไม่ให้ชี้ได้ชี้ได้ จากนั้นเราก็ก้มให้กล้อง เขาจึงกดถ่ายรูป

"เวลาไปเยี่ยมนายที่มหา'ลัย ฉันต้องได้เห็นรูปนั้นใส่กรอบนะ"

ผมบอก

"ถ้านายซื้อกรอบรูปให้ละหน้า ฉันต้องจ่ายค่าห้องนี่นา"

"พระเจ้า ก็หางานทำซะสิ"

"อะไรกัน นี่นายกำลังบอกว่าจะไม่ซื้อของให้ฉันอีกแค่เพราะ
นายทำงานแล้วนั้นหรือ ไม่อยากเชื่อเลย ทำไมฉันยังทนคบกับ
นายอยู่เนี่ย"

"ฉันก็ไม่รู้หรอก นิก ทำไมนายยังคบกับฉันล่ะ เป็นแฟนกัน
มาตั้งสองปีแล้วด้วย"

นิกหัวเราะแล้วฉกจูบที่แก้มผม จากนั้นจึงเดินกลับไปทาง
โต๊ะเครื่องดื่ม "เพราะนายน่ามอง"

ผมขู่นิ้วกลางใส่เขา

ตอนที่เราเริ่มคบกันใหม่ๆ เราเหยียบเรื่องนี้ไว้ไม่บอกใคร
อยู่พักหนึ่ง เพราะไม่รู้ว่าคนอื่นจะมีปฏิกิริยากับเรื่องนี้อย่างไร
การตีเนียนเข้าไว้จึงน่าจะปลอดภัยกว่า ไม่เคยมีคู่แข่งคบกันเปิดเผย
ในโรงเรียนเรามาก่อน เท่าที่รู้ไม่เคยมีเลย แล้วผมก็ถูกกลั่นแกล้ง
อย่างหนักตอนเปิดตัว เราเลยไม่จับมือ ไม่หยอดกันเวลามีคนอื่น
อยู่ด้วย บางครั้งผมยังรู้สึกประหม่นด้วยซ้ำเวลาคุยกับเขา
ที่โรงเรียน ถ้าเกิดมีคนจับได้แล้วเริ่มกลั่นแกล้งผมอีก หรือร้าย
กว่านั้นคือเริ่มกลั่นแกล้งนิกด้วยล่ะ

ตอนนี้เราไม่กลัวอีกต่อไปแล้ว ผมจะจับมือเขาตอนไหนก็ได้
เมื่ออยากจับ

เมื่ออยากจับ